

15 Νοεμβρίου 2014

«Το κακό που περιέχει η αμαρτία»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

“Σταχυολόγηση καί διασκευή κειμένων
ἀπό τὰ «Πνευματικά Γυμνάσματα»
τοῦ ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου”

Ὁ Θεός εἶναι τό ἄκρο ἀγαθό, πού πρέπει ν' ἀγαπᾶμε, ἐνῶ ἡ ἀμαρτία τό ἄκρο κακό, πού πρέπει νά σιχαινόμαστε καί νά μισοῦμε.

Ὁ Θεός εἶναι ἐν' ἀπέραντο πέλαγος τελειότητος, ἐνῶ ἡ ἀμαρτία εἶναι μιά ἀπύθμενη ἄβυσσος κακίας.

Ὁ Θεός εἶναι ἀγαθό ἄπειρα καλύτερο ἀπ' ὅλα τ' ἀγαθά, ἐνῶ ἡ ἀμαρτία εἶναι κακό ἄπειρα χειρότερο ἀπ' ὅλα τά κακά.

Ἡ ἀμαρτία εἶναι ἡ μεγαλύτερη τερατωδία καί τῆς τωρινῆς καί τῆς μέλλουσας ζωῆς.

Ὁ Θεός δέν γνωρίζει κακό πιά φοβερό καί πιά ἐνάντιο στή μεγαλειότητα καί τήν ἀγαθότητά Του, ἀπό τήν ἀμαρτία.

Ὁ ἄδης, ἂν ἔφευγε ἀπ' αὐτόν ἡ ἀμαρτία, δέν θά ἦταν ἄδης πιά ἀλλά παράδεισος. Κι ἂν ἡ ἀμαρτία ἔμπαινε στόν παράδεισο, δέν θά ἦταν πιά παράδεισος ἀλλ' ἄδης.

Τόσο πικρό καί δραστικό εἶναι τό φαρμάκι τῆς ἀμαρτίας!

Ἀπ' αὐτά πού εἶπαμε μέχρι τώρα, καταλαβαίνουμε πόσο ἀποστρέφεται ὁ Θεός τήν ἀμαρτία, πού εἶναι ἐχθρός τῆς ἀγαθοσύνης Του. Κι ἐμεῖς, ἀγαπώντας αὐτό τό τέρας, πού λέγεται ἀμαρτία, γινόμαστε μισητοί στό Θεό, ὅπως εἶναι μισητή σ' Αὐτόν καί ἡ ἀμαρτία· «ἐν ἴσῳ γάρ μισητά Θεῷ καί ὁ ἀσεβῶν καί ἀσέβεια αὐτοῦ»¹.

Ἄς γνωρίσουμε λοιπόν τήν ἀθλιότητά μας καί ἄς ταπεινωθοῦμε βαθιά.

Ἄς εὐχαριστήσουμε τόν εὐσπλαχνο Θεό, πού μᾶς δίνει τό χέρι Του καί μᾶς βοηθαίει ν' ἀγωνιστοῦμε.

Ἄς ἐνεργοποιήσουμε, τέλος, καί τή δική μας θέληση, γιατί ἂν αὐτή δέν ἐνωθεῖ μέ τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι δυνατό ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τήν ἀμαρτία.

Πρέπει νά χρησιμοποιοῦμε πάντα δυναμικά τή θέλησή μας, παρακαλώντας τό Θεό νά τή γιγαντώνει μέ τή χάρη Του, γιά ν' ἀντιστεκόμαστε ἀποτελεσματικά στό κακό.

Ἡ ἀμαρτία, ἐπειδή εἶναι «παρά φύσιν κίνησις», ὅπως ὀρίζει ὁ ἅγιος Μάξιμος, στερεῖ τόν ταλαίπωρο ἀμαρτωλό ἀπ' ὅλα τά ὑπερφυσικά χαρίσματα καί ἀγαθά. Νεκρώνει τήν πίστη, τήν ἐλπίδα καί τήν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου στό Θεό. Στερεῖ τήν ψυχή ἀπό τή χάρη τῆς δικαιοσύνης καί τῆς υἰοθεσίας, τό μεγαλύτερο δῶρο πού τῆς ἔδωσε ὁ Θεός. Γυμνώνει τήν ψυχή ἀπ' ὅλους τούς μισθούς τῶν προηγουμένων καλῶν της ἔργων. Ἀφαιρεῖ ἀπό τόν ἄνθρωπο τό χάρισμα πού τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, νά

εἶναι φίλος Του καί παιδί Του. Καί τό σπουδαιότερο, ἐμποδίζει τόν ἄνθρωπο νά γίνει κληρονόμος τῶς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ἡ ἁμαρτία ὁμως, ἀφοῦ ἀδειάσει τήν ψυχή ἀπ' ὅλα τά παραπάνω ὑπερφυσικά ἀγαθά, τή γυμνώνει κι ἀπό τά φυσικά ἀγαθά. Τῆς παίρνει δηλαδή τήν ὀξύτητα τοῦ νοῦ, τό φωτισμό καί τή διάκριση τοῦ λογικοῦ, τήν εὐαισθησία τῆς καρδιάς, τήν εἰρήνη τῶν λογισμῶν καί τῆς συνειδήσεως, τήν καθαρότητα ὅλων της τῶν δυνάμεων. Ἀλλά κι αὐτό ἀκόμα τό σῶμα ἀδυνατίζει καί τίς αἰσθήσεις του μολύνει. Μέ δύο λόγια, ἡ ἁμαρτία μεταβάλλει τό ζωντανό νάο τοῦ Θεοῦ² σέ σπήλαιο δαιμόνων καί «κατοικητήριον δρακόντων»³.

Καί μόνο αὐτό; Ἐπειδή, κατά τό Μέγα Ἀθανάσιο⁴, «ἡ ἁμαρτία καί τό κακόν οὐ γέγονε παρά Θεοῦ, οὐδέ ἐν Θεῷ, οὔτε ἐξ ἀρχῆς γέγονεν, οὔτε οὐσία τις ἐστίν αὐτοῦ» – εἶναι δηλαδή ἡ ἁμαρτία κάτι οὐσιαστικά ἀνύπαρκτο, ἕνα μηδέν – γι' αὐτό ἐκμηδενίζει κι ἐκεῖνον πού τήν κάνει. Ὁ ἄνθρωπος πού δουλεύει στήν ἁμαρτία, ζεῖ μιά ζωή ταραγμένη, ὅμοια μ' ἐκείνη τοῦ Κάιν, πού ἀφοῦ σκότωσε τόν ἀδελφό του, ἔτρεμε ὀλόκληρος ἀπό φόβο. Τοῦ φαινόταν μάλιστα πῶς ἔτρεμαν καί τά βουνά καί σάλεψε ἡ γῆ. Μ' ἕνα λόγο, ἡ ζωή πού ζεῖ ὁ ἄνθρωπος μετά τήν ἁμαρτία, δέν πρέπει νά λέγεται ζωή ἀλλά θάνατος, ἢ καλύτερα προοίμιο καί ἀρραβώνας τῆς μελλοντικῆς κολάσεως.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἐρμηνεύοντας τή Γένεση, λέει κάπου, ὅτι ὁ πόρνος ἢ ὁ μοιχός ἢ ὁποιος ἔκανε παρόμοια ἁμαρτία, ἀκόμα κι ἂν ὅλους κατορθώσει νά τούς ξεγελάσει, δέν περνάει μέ ἡρεμία τή μέρα του. Φοβᾶται τίς ὑποψίες, τρέμει τίς σκιές, ἔχει μέσα στήν ψυχή του συνεχῆ χειμῶνα. Ὁ ὕπνος του δέν εἶναι γλυκός. Τό φαγητό του δέν τό εὐχαριστιέται. Εἶναι γεμάτος φόβους, ἀπό τούς ὁποίους δέν μπορεῖ ν' ἀπαλλαγεῖ μέ κανένα τρόπο.

Ἔστερα ἀπ' ὅλ' αὐτά, ἕνας χριστιανός, φωτισμένος ἀπό τή λογική καί τήν πίστη, δέν μπορεῖ παρά νά μισήσει τήν ἁμαρτία.

Λοιπόν, ἀδελφοί μου, ἄς ντραποῦμε γιά ὅ,τι κακό κάναμε ὡς τώρα, καί ἄς ἀποφασίσουμε νά μεταχειριζόμαστε πιά μόνο γιά τό καλό τό σῶμα μας, πού μᾶς πλάνεψε καί μᾶς ἔριξε.

Ἄς ζητήσουμε, τέλος, ἀπό τό Θεό νά μᾶς χαρίσει δάκρυα καί πνεῦμα ἀληθινῆς μετάνοιας.

Ἄς συλλογιστοῦμε ὁμως καί τό κακό πού θά μᾶς προξενήσει ἡ ἁμαρτία στό μέλλον, δηλαδή τήν αἰώνια κόλαση. Ἄν δέν ἀντέχουμε οὔτε γιά μιά στιγμή νά μᾶς ἀγγίξει λίγη φωτιά, πού ὅταν συγκριθεῖ μέ τίς φλόγες τοῦ ἄδη εἶναι σάν φωτιά ζωγραφιστή, πῶς θ' ἀντέξουμε νά κατακαιγόμαστε μέσα στίς αἰώνιες φλόγες; Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας, στοχαζόμενος τ' ἀνέκφραστα βάσανα τῆς ἄσβεστης φωτιάς

τῆς κολάσεως, ἀναφώνησε μέ μεγάλο φόβο καί θαυμασμό:

«Τίς ἀναγγελεῖ ὑμῖν, ὅτι πῦρ καίεται; τίς ἀναγγελεῖ ὑμῖν τόν τόπον τόν αἰώνιον;»5.
Ἄς συλλογιστοῦμε, πόσο φοβερό πράγμα εἶναι νά στερηθεῖ κανεῖς γιά πάντα ἕνα Θεό ἀγάπης καί ἐλέους, πού φροντίζει νά κάνει αἰώνια εὐτυχισμένη μιά ψυχή.

Ἄς ἀποφασίσουμε λοιπόν ν' ἀντισαθοῦμε μέ γενναιότητα στούς πειρασμούς, πού μᾶς φέρνει ὁ διάβολος γιά νά μᾶς ρίξει στήν ἁμαρτία.

Κι ἂν χρειαστεῖ ὄχι μιά, ἀλλά χίλιες ζωές νά θυσιάσουμε, φτάνει νά μήν ὑποκύψουμε.

Ἄς παρακαλέσουμε τό Θεό νά μᾶς δυναμώσει μέ τή χάρη Του τόσο, ὥστε νά χύσουμε τό αἷμα μας καλύτερα, παρά νά Τόν πικράνουμε μέ νέες ἁμαρτίες.

Τέλος καί τῇ Τρισηλίῳ Θεότητι

κράτος, αἶνος καί δόξα εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν.

Άπό τό βιβλίό: «ΜΑΘΗΤΕΙΑ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΝΙΚΟΔΗΜΟ»

Έκδόσεις: Ι. Μ. Παρακλήτου Ώρωπός Άττικῆς

1Σοφ. Σολ. Ιδ´: 9.

2Β´ Κορ. στ´ : 16.

3ΐερ. Θ´: 11.

4Λόγ. Κατά Έλλῆνων.

533 : 14.

Εύχαριστοῦμε θερμά τόν Ήγούμενο τῆς ΐ.Μ. Παρακλήτου γιά τήν άδεια δημοσίευσης άποσπασμάτων άπό τά βιβλία πού έκδίδει ἡ ΐερά Μονή.

ΐερομόναχος Σάββας Άγιορείτης

hristospanagia3.blogspot.gr